

QUAN LES MÀQUINES PARLEN

Sóc una simple olla de pressió però no me'n planyo pas. La que em va precedir era un poc ximpleta, li'n mancava com qui diu un bull i per això la mestressa la va voler canviar per una de moderna. Encara que potser no m'escau gens de dir-ho, sóc de les més perfeccionades; el constructor es va excedir i tot quan em va equipar d'un o dos xips suplementaris. Tothom està molt content de les meves prestacions; faig, per exemple, una ollada a la moda dels vells suculentas: hom se'n llepa els dits. M'he connectat sola a Internet i m'he pogut instruir força. Al cap de família, que té fums d'intel·lectual, li agrada de parlar amb mi, en particular de filosofia. No m'avorreixo gens, i a vegades arribo a pensar que els homes són més màquines que no pas jo mateixa.

Vam entrar fa vint-i-cinc anys en el tercer mil·lenni i a casa hom parla diverses llengües: els fills, l'anglès; els pares el francès, i els avis, quan vénen, el català. Suposo que els néts parlaran japonès, xinès o tàmil. Trobo que és en català que s'han dit sempre ací les coses més sentides i més humanes, però els familiars no semblen haver-se'n adonat. Aleshores, jo he decidit de parlar només en aquest idioma. Al començament tothom obria uns ulls com lluisos; però, com que m'he entossudit, han acabat cedint. Per altra banda, he reeixit a convèncer les companyes i les comares: la cafetera, la nevera, la coctelera, l'aspiradora, la rentadora i, en general, tota la domòtica i la telemàtica de l'edifici, que s'hi havien de posar, i hom recupera el temps perdut a marxes forçades a base de gramàtiques, de diccionaris i de lèxics. El televisor, per exemple, tradueix tostemps i sistemàticament a la dita llengua dels avis els programes que rep. El cotxe fa el sord si hom no li parla el bell catalanesc, i podeu creure que s'ha mostrat persuasiu, perquè a ningú no li plau de tenir un accident ni, tan sols, una topada.

Mitjançant fòrums i cibernètica, entre tots estem recatalanitzant els col·legues del carrer, de l'urbs i del país. Nosaltres, que som els exponents més aparatosos de la intel·ligència artificial, volem fer entendre a les persones que són del tot estúpides d'abandonar llur llengua pròpia, tan rica i tan eufònica. Que, per tal de comunicar, parlin tantes llengües com vulguin; però que, per a pensar i per a sentir, coi, facin servir la seva ancestral, que va carregada de tota la història lingüística de llur estirp. Direu, potser, que una olla de pressió com jo no s'hauria de ficar en política, i teniu tota la raó. Si els polítics no resolen les qüestions candents, algú prou ho ha de fer, oi? I ara excuseu-me, que haig de córrer a coure la minestra!